

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2719/2019
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милун Гашић, адвокат из ..., против туженог „Геосонда – Машински центар“ АД из Београда, чији је пуномоћник Миодраг Букумировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3072/18 од 13.12.2018. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3072/18 од 13.12.2018. године, у ставу другом и трећем изреке.

У преосталом делу, ревизија тужиоца се **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 45/15 од 16.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од августа 2002. године до децембра 2005. године исплати укупан износ од 96.172,00 динара са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за период од јануара 1995. године до јула 2002. године, у појединачно одређеним месечним износима одређеним у изреци. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 430.200,00 динара са законском затезном каматом од 16.04.2018. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3072/18 од 13.12.2018. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Другог основног суда у Београду П1 45/2015 од 16.04.2018. године у првом и четвртном ставу изреке којом је одлучено о трошковима за исхрану у току рада и жалба тужиоца у наведеном делу одбијена, као

неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО за период од јануара 1995. године до јула 2002. године, обрачунате на износе зараде наведене у изреци пресуде. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у укупном износу од 280.800,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана у делу којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев за уплату доприноса.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима ... и његов коефицијент за обрачун зараде износио је 1,78 у периоду од 1995. године до августа 2002. године. У периоду од августа 2002. године до августа 2007. године, тужиоцу је признат коефицијент 3,80. Висина неисплаћене зараде и разлике зараде за период од 01.08.2002. године до 31.08.2007. године утврђена је оценом налаза и мишљења вештака у износу од 1.492.707,40 динара, према припадајућем коефицијенту 3,80, па је правноснажном одлуком донетом у овом спору тужени обавезан да плати тужиоцу наведени износ за који му је умањена зарада у периоду од 01.08.2002. године до 31.08.2007. године. Такође, предмет тужбеног захтева у овом спору је уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 1995. године до 2002. године на разлику основне зараде тужиоца обрачунате по коефицијенту 3,80 која му је припала од августа 2002. године и зараде обрачунате по коефицијенту 1,80 која му је исплаћивана у спорном периоду, по одлуци туженог послодавца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је преиначена првостепена пресуда одбијен тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да у име и за рачун тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду за пензијско и инвалидско осигурање период од јануара 1995. године до јула 2002. године на разлику од исплаћене зараде обрачунате по коефицијенту 1,80 до зараде која би му припала по коефицијенту 3,80.

Одредбом члана 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, прописано је да је послодавац обвезник обрачунавања и плаћања доприноса из основице и на основицу зараде запослених. Послодавац је дужан да доприносе

обрачуна и исплати са исплатом зараде, разлике зараде и уговорене накнаде за привремене и повремене послове по прописима који важе у моменту исплате тих примања. Према члану 105. ст. 1. и 2. Закона о раду, који је био у примени у спорном периоду, зарада из члана 104. овог Закона састоји се од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса пословном успеху послодавца (награде, бонуси и сл.) и других примања на основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду, при чему се под зарадом сматра зарада која садржи порез и допринос који се плаћају из зараде.

С обзиром да је уплатом доприноса на стварно исплаћену зараду тужиоца обрачунату по коефицијенту 1,80 у спорном периоду закључно са јулом 2002. године, тужени испунио своју законску обавезу, тужбени захтев је у наведеном делу неоснован. Такође, правилна је оцена другостепеног суда да претпостављени увећани коефицијент за обрачун основне зараде 3,80, који је тужиоцу признат тек од августа 2002. године, не може бити основица за обрачун доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, јер се порези и доприноси плаћају из стварно исплаћене зараде, што произлази из члана 105. Закона о раду. Из наведених разлога, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Одлука о трошковима поступка садржана у трећем ставу изреке пресуде је правилно донета, у смислу члана 165. у вези чл. 153. и 154. ЗПП.

У преосталом делу којим је одлучено о захтеву тужиоца за исплату трошкова за исхрану у току рада, ревизија није дозвољена, применом члана 441. у вези члана 403. став 3. ЗПП, јер се не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, а вредност предмета спора побијаног дела од 96.127,00 динара, очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Из наведених разлога, на основу члана 413. и 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић